

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1982

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 790

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

ΛΟΙΠΟΝ, ΑΜΟΡΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΘΕΟΣ ΒΙΟΣ;

Τὰ τελευταῖα χρόνια σ' ὅλο τὸν κόσμον εἶναι γεμᾶτα ἄγχος, ἀνησυχία, ἀβέβαιη προσμονή καὶ κοινωνικὲς ἀναστατώσεις! Ποῦ θὰ φθάσωμεν; Ποῦ θὰ καταλήξωμεν τέλος πάντων; Καὶ ἐπειδὴ περισσότερο ἐνδιαφερόμεθα γιὰ τὴν Πατρίδα μας, παρατηροῦμε δυστυχῶς, ὅτι στὸν ὀρίζοντά της ἄρχισαν νὰ παρουσιάζωνται δυσοίωνα σημάδια, κελαινὰ στίγματα τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ ἐρμηνευθοῦν σὰν θλιβερὴ καὶ ἀποκαρδιωτικὴ διαπίστωσιν πῶς, οἱ ἰσχυροὶ τοῦ τόπου μας, πάσης πολιτικῆς ἀποκλίσεως, ἀπεργάζωνται μεθοδικά, τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἀπὸ τὸ Χριστιανικὸν περιεχόμενον καὶ τῆς Ἑλληνορθόδοξης Παραδόσεως Τῆς.

Τοῦτο ἀδιάψευστα ἀποδεικνύεται καὶ ἀπροκατάληπτα ἀπὸ τῆς «προσπάθειας» τῶν νεωτέρων συν-

ταγματικῶν νομοθετῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγνοῶντας ἢ περιφρονῶντας, τὶ διδάσκει περὶ τῆς Πολιτείας γενικὰ ἢ Ὁρθόδοξος Διδασκαλία, μεθοδεύουν ἀδίστακτα τὴν διαμόρφωσιν τῆς Πολιτείας χωρὶς Χριστόν, λησμονῶντας ὅτι ἀπὸ τῆς Ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ἀκόμη παλαιότερα, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Πρώτου Χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος καὶ Ἰσαποστόλου, ἡ Ἐθνικὴ μας Παράδοσις θέλει ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΤΕΣ ΤΙΣ ΔΥΟ ΕΞΟΥΣΙΕΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ, γεγονός πού ὑπερμαρτυρεῖται τρανῶτα μὲ τὴν ἀφιέρωσιν τῆς Νοελληνικῆς Πατρίδος στὴν Τριαδικὴν Θεότητα! Γιατὶ, οἱ Γενναῖοι καὶ Εὐσεβέστατοι ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἀπὸ Ἐκείνην ἐνεπνέοντο καὶ ἐνδυναμοῦντο κατὰ τοὺς σκληροὺς καὶ ἀνίσους ἀγῶνες τοὺς κατὰ τῆς τουρκικῆς αὐθαιρεσίας.

Ποιὸς ἀμερόληπτος μελετητὴς καὶ ἐρευνητὴς τοῦ Ἑθνικοῦ μας Βίου ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, δὲν γνωρίζει ὅτι οἱ ἀοιδίμοι πρόγονοί μας στὴν Ἑθνικὴν Διακήρυξιν τους, κατὰ τὴν Α' Ἑθνικὴ Συνέλευσιν τῆς Ἐπιδαύρου τὴν 1η Ἰανουαρίου 1822 ἀφιέρωσαν τὴν Πατρίδα καὶ καθιέρωσαν τοὺς Νόμους τῆς «εἰς τὸ Ὄνομα τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαίρετου Τριάδος»,... Μιὰ ἀφιέρωσις εὐλαβῆς καὶ εὐγνώμων ποὺ διατρανώνεται καὶ ἀνανεώνεται σ' ὅλα τὰ μέχρι σήμερα τροποποιηθέντα Συντάγματα τῆς Πατρίδος μας.

Καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἀνεξαρτησίας μας ἀφιέρωσις τῆς Πατρίδος μας ἀπὸ τοὺς ἥρωες καὶ πιτανομάχους τοῦ 1821 στὴν Ἀγία Τριάδα εἶναι μιὰ εὐσεβὴς ἐπιθυμία τους, ἀφ' ἑνὸς νὰ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ ἡ ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ὀνόματι καὶ οὐσία, Θεοκρατικὴ, Χριστιανικὴ Θεοφροῦρητος Πολιτεία, ἐξ' ἄλλου δέ, νὰ γνωρίζουν ὅλοι, παλαιότεροι καὶ νεώτεροι, ὅτι, ἡ ἀφιέρωσις αὐτὴ τοῦ Συντάγματος στὴν Ἀγίαν, Ὁμοούσιον καὶ Ἀδιαίρετον Τριάδα εἶναι μιὰ τρανόφθογγος ὁμολογία καὶ διακήρυξις ὅτι αὐτὸ –δηλ. τὸ Σύνταγμα– καὶ ὅλο τὸ Νομοθετικὸ Του περιεχόμενον εἶναι **ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΙΟΝ ΝΟΜΟΝ** καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ τὸ ἐφαρμόζει στὸν καθ' ἡμέραν βίον του κάθε Ἕλληνας πολίτης.

Καὶ ὅμως πικρὸν τὸ εἰπεῖν, θεσμοὶ καὶ Παραδόσεις λησμονοῦνται τελευταίως ἀφοῦ συνταγματικοὶ νομοθέται πειρῶνται τὴν ἀπάλειψιν ἀφιερώσεως τοῦ Συντάγματος τοῦ 1975 στὴν Ἀγίαν Τριάδα. Καὶ ματαιοῦται, εὐτυχῶς, τοῦτο κατόπιν ἐπιμόνου αἰτήματος Κλήρου καὶ Εὐσεβοῦς Λαοῦ τῆς Πατρίδος μας.

Ἐπεὶτα, ἐκεῖνες οἱ νεώτερες διατάξεις «ἐνίων» τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου διακαῶς ἐπιποθούντων τὴν χαριστικὴν προστασίαν καὶ ἰδιαίτερον στρατιωτικὴν μεταχείρισιν τῶν χιλιαστῶν, ἀκόμη περὶ νομι-

μοποιήσεως τῶν ἀμβλώσεων καὶ τὴν ταχεῖαν, κατὰ ἀμερικανικὸν τρόπον, διάλυσιν τῆς οἰκογενείας, δὲν εἶναι πράξεις ποὺ καταδεικνύουν ὀλισθηρὰν κατωφερῆ πορείαν;

Ποῦ λοιπὸν ὁδεύομεν; Ποῦ θὰ ὁδηγηθῇ τὸ άτομον ὁ Παραδοσιακὸς Ἕλληνας μὲ τὶς ὀθνεῖες αὐτὲς καὶ ὀλέθριες ἐπιθυμίες τῶν νέων χειραφετημένων ἢ μᾶλλον «καλλιεργημένων» («κουλτουριάριδων, ὅπως θέλει ἡ «μοντέρνα» γλῶσσα) ἀνθρώπων;

Ποῦ θὰ φθάσῃ ἡ οἰκογένεια **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ** τὴν ὁποῖαν τραγοῦδῃσαν μὲ θαυμασμὸν καὶ συγκίνησιν οἱ Κάλβοι, οἱ Κρυσταλληδες, οἱ Μελάδες, οἱ Παλαμάδες καὶ οἱ Οὐγκῶ; Νὰ μᾶς τὸ ποῦν ξεκάθαρα καὶ μιὰ γιὰ πάντα: Μήπως θέλουν νὰ καθιερώσουν μιὰ ἄθελ ζωὴ, ζωὴ χωρὶς Χριστόν, ζωὴ χωρὶς παραδοσιακοὺς δεσμούς, ζωὴ ποὺ δὲν θυμᾶμαι ἔνδοξον παρελθόν καὶ λαχταρᾶ μιὰ ζωὴ μὲ ἀμοραλισμὸν, δηλ. μιὰ ζωὴ μὲ ἠθικὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἀναισθησίαν;

Ἀλλὰ ἄς εἶναι βέβαιοι ὅλοι αὐτοὶ «οἱ καλλιεργημένοι» πῶς πρέπει νὰ θυμηθοῦν τὴν Ἱστορίαν πολλῶν ἄλλων Ἑθνῶν, μὲ τέτοια γραμμὴ καὶ πορείαν ποῦ κατέληξαν. Γιατὶ τὸ Ἔθνος μας ἂν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸ τέτοια πορείαν, τότε θὰ τραυματισθῇ θανάσιμα καὶ θὰ καταστήσῃ τοὺς αἰτίους ἔθνικῶς ὑπευθύνους γιατί ἐπιδιώκουν τὸν ἀφανισμόν καὶ τὴν ἀποκοπὴν μας ἀπὸ τὶς Γαλανόλευκες Θρησκευτικὰς μας Παραδόσεις καὶ ἀπὸ τὰ ἀνεκτιμήτου ἀξίας Ὁρθόδοξα καὶ Ἑθνικά μας πεπρωμένα.

Γι' αὐτὸ κρούομεν τὸν κώδωμα τοῦ κινδύνου βροντοφωνόντας πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις: **ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ! Ἄς Προσέξωμεν πολὺ, ΠΑΝΑΜΗΝ ΕἶΝΑΙ ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΑΡΓΑ.**

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Κασέττα μαγνητοφώνου
διαρκείας μιᾶς ὥρας
περιέχουσα τὴν ζωὴ, τὰ ἔργα
καὶ τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Ε΄

Πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖο
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Ὁδὸς Γερανίου 20 — Ἀθῆναι

ΘΛΙΒΕΡΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἡ ἀπόφρας ἡμέρα τῆς 29 Μαΐου 1453

Τὸν μῆνα Μαΐον τὸν περιμένομεν πάντα ὅλοι σὰν μῆνα χαρούμενον καὶ μὲ τὶς μεγαλύτερες καὶ πλέον ἡλιόλουστες ἡμέρες τοῦ χρόνου. Παντοῦ ἀφυπνίζεται ἡ φύσις καὶ τὰ πάντα παίρνουν ἀναστασιμὴ μορφή. Ὁ κόσμος νοιώθει μέσα του μιὰ ἀναγεννητικὴ πνοὴ νὰ τὸν ζωογονεῖ καὶ ἡ ἐλπίδα γεμίζει τὴν ψυχὴ του. Ἀληθινὰ πολλὰς χαρὰς ἔχει ὁ Μαΐος! Μὰ στὴν κατάληξιν τοῦ μηνὸς αὐτοῦ ἡ ψυχὴ μας γεμίζει ἀπὸ ἓνα πένθος μία πικρίαν, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει μιᾶς θλιβερῆς ἐπετείου. Εἶναι ἡ ἀποφράδα ἡμέρα τῆς 29ης αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσε ἡ Πόλις τῶν ὀνείρων μας, ἡ Πάντοτε Κωνσταντίνου καὶ Βύζαντος Πόλις καὶ μηδέποτε ὑπάρξασα Ἰνσταμπούλ!

Ὁ νοῦς μας ξεμακραίνει γιὰ νὰ φθάσει στὸ θλιβερὸ ἄκουσμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης **Η ΠΟΛΙΣ ΕΛΛΩ!** **Η ΠΟΛΙΣ ΕΛΛΩ!** Ἡ Πόλις ἔπεσε! Ποιὰ πόλις ὁμως! Οἱ θρύλοι τῆς καὶ ἡ πανένδοξη ἱστορία τῆς τὴν ὀνομάζουν Στέμμα τῆς Ὑψηλίου, Ὁμφαλὸν τῆς Γῆς, Χρυσὴ γέφυρα ποὺ ἐνώνει Ἀνατολὴ καὶ Δύσιν, Ἀκρόπολιν ἱερὴ συμπάσης τῆς Ὁρθοδόξιας, Ἐγκαλῶπισμα τῆς Οἰκουμένης, Πάγχρυσον Διάδημα τοῦ Βυζαντίου, Πόλις μὲ τὴν ἀναγεννώσαν αὔραν καὶ τὴν μέθυτικὴν ἀτμόσφαιραν ποὺ τὴν μετέλασσαν καθημερινὰ οἱ ἀνάλαφροί ἀνεμοὶ τοῦ Κερατίου κόλπου.

Μὲ πόσῃ νοσταλγίαν καὶ τρυφεράδα δὲν ἔλεγαν οἱ τότε πολιτισμένοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου: «**Ἄς δῶ τὴν γόησσα Πόλιν καὶ ἄς ἀποθάνω!**»... ἦταν γιὰ ὅλους αὐτοὺς τὸ **ΠΑΡΙΣΙ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΩΝ!** Ἦταν ὁ πανίερος τόπος ὅπου εἶχε μεταφερθεῖ καὶ εἶχε ἀναπτυχθεῖ τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὸν ἀνήσυχον ἐκείνον κατακτητὴν τῆς ἐπταλόφου, τὸν Μεγαρίτην Βύζαντα. Καὶ μεγαλώνει καὶ αὐξάνει, ἔχοντας πάντα σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ βίου τῆς, ἡ

Πόλις ἡ Μεγάλῃ, σφραγίδα Ἑλληνικῆς μορφῆς καὶ χάριτος! Καὶ ὅταν ἀκόμῃ ἐγκαινιάζεται σὰν πόλις τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἐνῶ ὀνομάζεται Νέα Ρώμη—Κωνσταντινούπολις, τίποτε τὸ κοινὸν δὲν ἔχει μὲ τὴν Παλαιὰ Σιδηρόφρακτῃ Ρώμῃ. Ἀλλὰ γίνεται καὶ ἀναπτύσσεται Ἑλληνικὴ, **ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΑΤΗ** γεμάτῃ ἀπὸ Θεοκρατικὴ πνοή. Μέσα στὴν τὴν τὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς, στίς Τέχνες, τὰ Γράμματα, τὴν Καλλιτεχνία, ξεχωρίζουν τὰ Ἱερὰ Γράμματα τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται ἀπὸ τοὺς Γίγαντας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν λεγομένην χρυσὴν περίοδον αὐτῆς, ἐνῶ πυργώνεται στὸ μέσον ὅλων αὐτῶν τὸ ἀθάνατο ἀριστούργημα τῶν αἰώνων καὶ τῆς εὐσεβείας, ὁ Πανίερος Ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, μέσα στὸν ὁποῖον, ἀπὸ τὸν Ἱερὸν τοῦ Ἀμβωνα ἀκούονται οἱ ἀθάνατοι λόγοι τῶν Χρυσσοστόμων, τῶν Γρηγορίων, τῶν Γερμανῶν, τῶν Γενναδίων, τῶν Νεκταρίων καὶ Νικηφόρων καὶ Νεκταρίων, τῶν Ὁμολογητῶν.

Δικαιολογημένα στὴν διαθήκην τοῦ ὁ Πανίσχυρος αὐτοκράτορας Πασσῶν τῶν Ρωσσιῶν ὁ Μέγας Πέτρος, ἔγραφε: «ὁ Βυζαντινὸς πολιτισμὸς εἶναι Πατὴρ τοῦ νεωτέρου Ρωστικοῦ πολιτισμοῦ... κατηραμένος ὁ Ρῶσσος ποὺ θὰ ἀποτολμήσῃ νὰ πῇ κακὸ λόγον ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ κατηραμένος ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀπλώσῃ χεῖρα ἀρπακτικὴν εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος».

Ὅλα αὐτὰ ἤρθαν στὸν νοῦν σήμερα ποὺ νοσταλγικὰ ὁ κάλαμος στράφηκε πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ στὴν θλιβερὴ ἐπέτειον τῆς πολυστενάκτου Πολιτείας ποὺ χάθηκε γιὰτὶ ἡ **ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΗ**, εἶχεν προετοιμάσει τὸ κατάλληλο ἔδαφος, καὶ ὅχι ὅπως πικρόχολα γράφουν οἱ ἐμπαθεῖς, πῶς ὁ Χριστιανισμὸς ὑπῆρξεν αἰτία τῆς παρακμῆς τοῦ Βυζαντίου...

ΠΕΝΘΗ

Ο ΠΑΤΡΩΝ ΘΕΟΦΙΛΟΣ

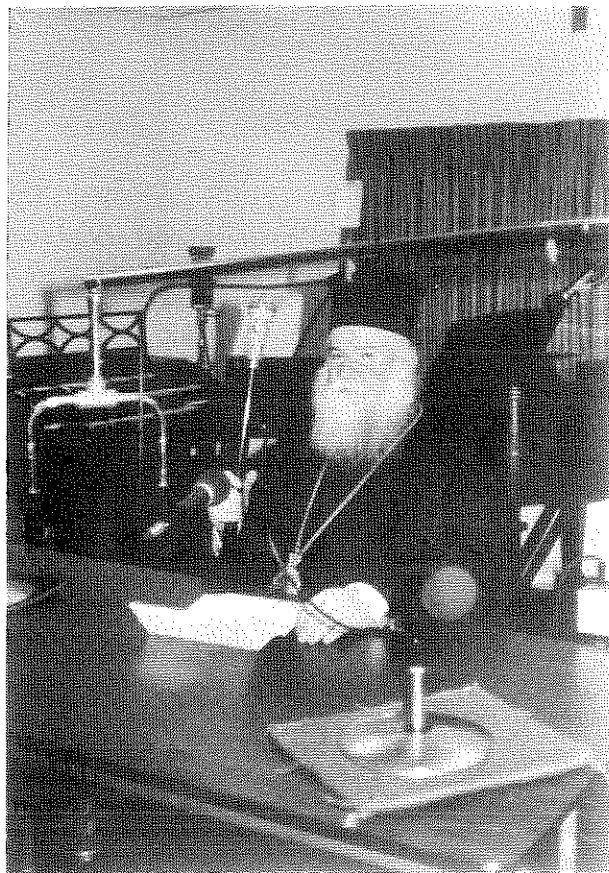
ΑΔΕΛΦΙΚΟΝ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Θὰ ἦταν ἀσύγγνωστος παράλειψίς μου ἔαν λησμονοῦσα νὰ χαράξω μὲ τρεμάμενο χέρι τὶς λίγες αὐτὲς γραμμές, ὅχι ἀπὸ ἀκηδία, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἔντονη ὀδύνην ποὺ ἀπρόσμενα πλημμύρισε τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν αἰφνιδία ἐκδημία πρὸς Κύριον πεφιλημένου ἀδελφοποιητοῦ Συνιεράρχου, τοῦ καλοκαγάρθου, πραοτάτου καὶ πάντοτε προσηνοῦς, Μητροπολίτου Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου ΚΥΡΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΤΣΙΡΜΠΑ.

Λίγα καὶ πτωχὰ τὰ πνευματικὰ ἄνθη ποὺ θέλω νὰ ἀποθέσω μὲ συγκρατημένα δάκρυα καὶ πάλλουσα καρδιά στὴν Ἱερὴ Μνήμη αὐτοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς Μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, μὲ τὸν ὁποῖον πρὶν λίγες ἡμέρες γυρίζοντας ἀπὸ ὑπερπόντιο ταξίδι μας, στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες Ἀμερικῆς, κάναμε τόσα καὶ τόσα Θεοφιλῇ ὄνειρα γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Γιατὶ ἀγαποῦσε ὁ μεταστὰς ἀνυπόκριτα, σταθερά, ἀνυποχώρητα καὶ ἀδιάπτωτον ἐνθουσιασμόν, ποὺ ὑλοποιῶνταν σὲ δράσιν καὶ ἐνέργειαν ὑπὲρ τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν Μητέρα μας ἀγιωτάτη Ἐκκλησία.

Καίτοι ὁ Πατρῶν Θεόφιλος κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀγόνγιστα ἔφερεν «σκῶλοπα τῇ σαρκὶ αὐτοῦ», ποτὲ δὲν ὑπέστειλε τὴν σημαίαν τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ βρισκόνταν πάντοτε Ἱεουργὸς καὶ Μυσταγωγὸς καὶ Ἰκέτης πρὸ τοῦ Φρικτοῦ καὶ Ἀγίου Θυσιαστηρίου. Καὶ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ συμβαίνει διαφορετικώτερα! Γιατὶ ὁ πεφιλημένος ἀδελφὸς Ἀρχιερεὺς Θεόφιλος, εἶχεν ἀγαπήσει τὸν Πανάγιον Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ δέκα—τριῶν χρόνων καὶ ἀπὸ τὴν παιδικὴν αὐτὴν ἡλικίαν «ποθῶν τὸν βίον τῆς ἀσκήσεως καὶ τοῦ μοναχισμοῦ», περιβάλλεται τὸ ταπεινὸν τριβόνιον τοῦ μοναχοῦ. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ καὶ σοβαρὸ βλέμμα μεγάλων καὶ ἐμπείρων τῆς Ἐκκλησίας μας Πατέρων καὶ Ἀγωνιστῶν ἀνδροῦται καὶ ἰσχύει ὁ πολὺκλαυστος Ἱεράρχης. Πέραν τούτου, μελετᾷ ἀδιακόπως πατερικὴν Γραμματείαν καὶ μορφώνεται κατὰ Χριστόν, ὥστε, εὐκαίρως ἀκαίρως νὰ δίνη «Λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι», ἀλλὰ καὶ νὰ γίνη ἄξιος

στρατιώτης Χριστοῦ, ὅταν ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ θαρραλέου στόματος τοῦ σοφοῦ ἐκείνου Διδασκάλου τῆς Θεολογίας καὶ ἀγωνιστοῦ Ἀρχιερέως, τοῦ ἀλήστου μνήμης, Μητροπολίτου Κυκλάδων Κυροῦ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΒΑΡΥΚΟΠΟΥΛΟΥ, τὸν καλεῖ σὲ δυσχειμέρους ἐποχὲς τῆς Πατρίδος, νεαρώτατον, νὰ ἀναλάβει τὰ βάρη τῆς Ἱερωσύνης καὶ τῶν ποιμαντικῶν καθηκόντων.

Σὲ μεγάλες καὶ θλιβερὲς περιπέτειες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναδεικνύεται ἀνυποχώρητος. Καὶ ὡς πνευματικὸς Πατέρας εἶναι πάντα γαλήνιος, πρᾶος, νοιώθοντας σὲ κάθε διωγμὸν, σὲ κάθε προφυλακισμόν σὲ κάθε φυλάκισιν, σὲ κάθε ἐξορία, Χάριν τοῦ Ὄνόματος τοῦ Κυρίου, τὴν φωνὴν τοῦ Αἰωνίου Ἀρχιποίμενος νὰ τοῦ λέη, «Θάρσει μὴ φοβοῦ ἐγώ

ΕΙΜΙ!». Γι'αυτό και χωρίς υπερβολήν θα μπορούσαμε να πούμε πώς έζησε πάντα με τον Χριστόν και δια τον Χριστόν.

Εκείνος, ο Κύριος διεμόρφωνε πραγματικά και σωστά τὸν σεμνόν του χαρακτήρα και ἐδραίωνε ἐντός του τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ κοινωνικὴ καὶ φιλόανθρωπος δραστηριότης τοῦ Ἐπισκόπου πρέπει πάντα νὰ ἔχῃ σύνθημα τό, «μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερὰ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ». Καὶ πρέπει νὰ τονίσωμε, μεταθανάτιως τοῦ αἰοδίου, πῶς ἡ σιωπηρὴ ἀγαθοποιὸς δραστηριότης του ἦταν πλουσιώτατη ἀλλὰ καὶ ἀνευ τυμπανοκρουσιῶν καὶ ἐπιδείξεων.

Ὁ δὲ καλοκάγαθος, καὶ χριστιανικὸς καὶ ἀνιδιοτελὴς του χαρακτήρας ἐναργέστατα ἀποδεικνύεται, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν θετικὴν καὶ καρποφόρον ποιμαντικὴν διακονίαν του, ὅπου καὶ ἂν ὑπηρετήσε καὶ οἱ ἀνάγκες τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας τὸ ἀπήτησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν τελευταία τριακονταετὴ καὶ πλέον ποιμαντορικὴν διακονίαν του, στὶς Ἱστορικὲς Ἀχαρνές μας, ἐδῶ, ὅπου ἔδωσε ὅλην τὴν ἄδολη ἀγάπην καὶ τὸ μεγάλο ἐνθουσιασμόν του, προκειμένου ἀπὸ τὸ ἔτος 1950 νὰ δημιουργήσῃ τὸν ἐνοριακὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν Μύρων, μὲ ὅλην τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἀριότητά του καὶ ὅπως σήμερα φαντάζει στὸν ἥσυχον δρόμον τοῦ Μενιδίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δημοκρίτου 20.

Τριάντα καὶ πλέον χρόνια ὑπηρετήσε καὶ ἐμόχθησε καὶ κουράσθηκε, ἀντιμετωπίζοντας καὶ παραμερίζοντας πολλὰ ἐμπόδια καὶ πίνοντας γενναία πολλὰ ποτήρια πικριῶν καὶ ἀπογοητεύσεων, ἀλλὰ πάντα περιμένοντας ὁ Πιστὸς Οἰκονόμος τῶν Δωρεῶν τοῦ Κυρίου», ὅπως τοῦτο προηγουμένως τὸ εἶχε τρανώ-

τατα ἀποδείξει σὲ πολλὰ Παραρτήματα τῆς Ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ μίαν ἑπταετίαν.

Ἀλησμόνητέ μας Ἀδελφὲ καὶ Συνιεράρχα, πόσον ἀγάπησες, πόσον κουράστηκες καὶ πόσον σκληρὰ δούλεψες, ἀλλὰ καὶ ἔκλαψες γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου μας καὶ πόσους καυστικούς ἰδρώτες δὲν ἔχυσες γιὰ τὸ Χριστέλεκτον Ποίμνιον σου, τὸ ὁποῖον τόσον ἀγάπησες καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο τόσον ἀνταγαπήθηκες, ὅπως πρότρίτα τὸ ἀπέδειξε μὲ τὴν παλλαϊκὴν συμμετοχὴ του, τὸ κλάμμα καὶ τὸ ἀναφυλλητό του, ὅταν νεκρὸν καὶ ἄπνουν σὲ ἀποχαιρετοῦσε «ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως καὶ ζωῆς αἰωνίου».

Κατὰ τὸ ὕστατο αὐτὸ «Χαῖρε», κατὰ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν Σου, κανεὶς δὲν λησμόνησε, πῶς ἡ ἀρχιερωσύνη, δὲν σοῦ μετέβαλεν τὸν συνετὸν χαρακτήρα σου, δὲν μετέλλαξεν τὴν ἀπλότητα, τὴν ταπεινῶσιν, τὴν πατερικὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν καθαρότητα τῆς ὥραιας ψυχῆς σου, ποὺ εἶχε πάντα, ναί, πάντα τὴν δύναμιν νὰ ἀγκαλιάζει ἐχθροὺς καὶ φίλους, ἐνῶ ἀπὸ τὰ χεῖλη σου δὲν ἀπέλιπεν ποτὲ τὸ μερίδιμα τῆς ἀνεξικάκου ἀγάπης καὶ ἐπιεικείας.

Ἀναπαύου, Παμφίλτατε καὶ Ἀλησμόνητε Ἱεράρχα καὶ Ἀδελφέ, πιστὲ καὶ Καλέ, στὴν χώρα τῆς μακαριότητος. Ἡ ἀγαπημένη Σου Γῆ τῶν Ἀχαρνῶν δέχθηκε μὲ δάκρυα τὸ Τίμιον Σκήνωμα Σου. Ἐμεῖς δέ, ὑπισχνούμεθα νὰ μὴ σὲ λησμονήσωμεν ποτέ, ἀλλὰ στὶς πρὸς Κύριον ἐντεύξεις καὶ ἱκεσίες μας θὰ εὐχόμεθα γιὰ τὴν μακαρίαν ἀνάπαυσίν σου ἐν αὐλαῖς Ὁσίων καὶ Δικαίων».

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Σήμερα ἡ ὀρθόδοξος χώρα μας μοιάζει σὰν νὰ ἀγνοῇ τὴν Ὀρθοδοξία, καὶ ἀπὸ τὴν Θρησκεία τῶν Πατέρων μας ἔμειναν μονάχα τὰ «ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ» ἢ μερικὲς ἀναγκαστικὲς τελετὲς (βαπτισία, γάμοι, κηδεῖες κ.τ.λ.) ἄρκετοὶ δὲ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν ἐκκλησιάζονται, δὲν προσεύχονται, δὲν μεταλαμβάνουν, δὲν κάνουν τὸ Σταυρὸ τους μὲ πίστη, μὲ μιὰ λέξι, δὲν ζοῦν θρησκευτικὴ ζωή. Τὸ μόνον ἐνδιαφέρον, τοὺς εἶναι ἡ αὐστηρὴ κριτικὴ καὶ ἡ προθυμία τοὺς νὰ κατηγοροῦν τὸν Κλῆρο, δικαίως ἢ ἀδίκως. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν προσπαθοῦν νὰ ὑποβαθμίσουν τὴν πίστιν, μέσα στὶς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἐξασθενίσουν τὴν πηγαίαν ἐλξί τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεόν. Σχολεῖα, ὁργανώσεις, οἰκογένεια, κοινωνικὴ ζωή, μέσα ἐπικοινωνίας καὶ ἄλλοι φορεῖς ἀσκοῦν ἤδη μίαν καταλυτικὴν ἀρνητικὴν

ἐπίδρασιν στοὺς νέους καὶ τηροῦν στάσιν ἀδιαφορίας, ἂν ὅχι καὶ πολεμικῆς πολλὰς φορὲς κατὰ τῆς Πατρῴας εὐσεβείας.

Ἡ Ὀρθόδοξος πνευματικότης καὶ γενικὰ ἡ παράδοσίς μας περιορίζεται συνεχῶς σὲ μικρὲς νησίδες πιστῶν, στὰ Μοναστήρια καὶ σὲ θρησκευτικὲς κινήσεις, ποὺ δὲν ἀποτελοῦν ὅμως τὴν ὀρθή λύσιν τοῦ προβλήματος. Μὲ ἄλλα λόγια, ἔχουμε χάσει τὴν πορεία μας καὶ ἀγνοοῦμε τὴν «σῶζουσαν ἀλήθειαν».

Γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Χριστιανικὸν μας δρόμον ὡς ἀτενίσουμε πρὸς τὸν Ἑσταυρωμένον γιὰ νὰ νοιώσουμε βαθύτερα τί θὰ πῇ θυσία καὶ τί θὰ πῇ Ἀνάστασις, τοῦλάχιστον ὅπως ὁ ναυτικὸς ἀτενίζει πρὸς τὸν πολικὸν ἀστέρα ὅχι διὰ νὰ τὸν φθάσῃ ἀλλὰ διὰ νὰ πάρῃ γραμμὴν πλεύσεως ἀπὸ αὐτόν.

ΠΕΝΘΗ Ο ΑΙΓΙΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΟΣ

ΥΠΕΡ ΤΟΝ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Με πρωτόγνωρη θλίψη και πόνο βαθύ ήρθαν αργόσυρτα τὰ βήματά μου στὰ χώματα τῆς πατρίδας, γιὰ νὰ σταθῶ μπρὸς στὴ σεπτὴ σορὸ σου, πνευματικέ μου Πατέρα καὶ τίμιε Ἱεράρχη, τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας.

Ὅμως δὲν ἀπολοφύρομαι ἀπαραμύθητα τὸν ἀπορφανισμό μου, ὅπως «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα», γιὰτὶ γνωρίζω ἀπὸ ἡλικίας τριῶν ἐτῶν παιδί, ποὺ ἔτυχα τῆς πατρικῆς σου πολύτιμης προστασίας, ὅτι μὲ λαχτάρᾳ ἀνέμενες τούτῃ τὴν ὥρα, ποὺ θὰ ἔνωσε τὴν μακαρία καὶ χαριτωμένη σου ψυχὴ μὲ τὸν Νυμφίό της Χριστό. Ἡ μετάστασή σου ὁμως αὐτὴ, στερεῖ σὲ ὅλους καὶ ἰδιαίτερα σὲ μένα τὸ πνευματικὸ σου τέκνο, τὸ ἔργο καὶ ἀνάστημα τῶν θερμῶν προσευχῶν σου, τῶν καυτῶν δακρύων σου καὶ τῆς ἀνύσταχτης φροντίδας σου, μιὰ ἀκτινοβόλα προσωπικότητα, ἐξαγιασμένης Χριστιανικῆς μορφῆς κι ἓναν ἀναντικατάστατο φιλόσοφο Πατέρα, ὥστε ἀκούσια νὰ παραδινόμαστε στὰ ὁρήματα τῆς τραυματισμένης μας καρδιάς ἀπὸ τὸ ἀλγεινὸ καὶ ὀδυνηρότατο συναίσθημα τῆς ἀναχώρησής σου κι ἐγκατάλειψής μας ἀπὸ τὴν σωματικὴ παρουσία σου. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ κι ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ εὐτύχησαν νὰ γνωρίσουν ἐκ τοῦ σύγγενους τῇ θερμοὺργῇ ψυχῇ σου, ὁμολογοῦν ὅτι ὑπῆρξες ἀναμφίβολα μεγάλο κεφάλαιο γιὰ τὸν ἱερό μας Ἀγώνα, καὶ μιὰ σπάνια πατερικὴ φυσιογνωμία, ποὺ στὸ πέρασμά της ἀπ' τὴν κονίστρα τῆς ζωῆς ἄφησε ἀνεξάλειπτα καὶ ὀλοφώτεινα ἴχνη ἐνδόξου ἀσκητισμοῦ καὶ μιὰ ἀληστὴ καὶ ἀγήρω μνήμη.

Ἐνα ὀξεπέραστο παράδειγμα κατὰ Χριστὸν πολιτείας ἀναδείχθηκε ὀλόκληρη ἡ πολυσχιδὴς ζωὴ σου. Ἀνάθεσες σύγκορμη τὴν ὕπαρξή σου στὰ πανάχραντα χέρια τοῦ Λυτρωτῆ μας, γι' αὐτὸ καὶ βίωσες σὰν Πνευματέμφορος ἀνάμεσα σὲ πλῆθος χριστεμπόρων, γιὰτὶ ἀπόλυτα πίστευες ὅτι: «ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει».

Ἡ σπάνια ὀξυδέρκειά σου γνώριζε νὰ σταθμίσει μὲ ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια τὴ σύγχρονη πραγματικότητα καὶ σὲ παροξυσμὸ ἀγάπης εὗρισκες τρόπους καὶ μεθόδους νὰ ἀναλῶνεις τὶς δυνάμεις σου σὲ δημιουργικὴ δραστηριότητα, ποὺ χρυσοντυνῶταν ἀπαραίτητα τὴν μεγάλη ἀρετὴ τῆς ταπείνωσης, τὸ κύριο κόσμημα ὅλων τῶν χρόνων τῆς ζωῆς σου.

Οὐτε σὲ χιλιοστὸ δὲν παρέκκλινες τῆς ἀνυστερόβουλης ἐπιτέλεσης τοῦ ὑψηλοῦ καθήκοντός σου,

ἀλλὰ σταθερὰ κι ἀμεταμέλητα παράμεινες σηματοφόρος στὸ ἔργο τῆς θυσίας, γιὰ τὴ σωτηρία ψυχῶν. Ἀπαραχάρακτη κι ἀλώβητη διαφύλαξες τὴν παρακαταθήκη, ποὺ σοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, στὴν ὁποία ὀλόθυμα παράμεινες, γιὰ νὰ σηκώσεις στὸ πολυβασανισμένο σου σῶμα τὰ παθήματα καὶ τὶς κακώσεις, ποὺ ὑποστήκανε τὰ στίφη τῶν μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν της.

Ἡ εὐαίσθητη καὶ ἀπὸ θεῖο ἔρωτα καρδιά σου, ποὺ χωρὶς ὅρους καὶ χωρὶς κρατούμενα τέθηκε στὴν ὑπηρεσία τῆς πιδ πλατεῖδας ἀγάπης, τὰ ἔξοχα διανοητικά σου προσόντα, ἡ ἀκατάβλητη ἀγωνιστικότητα σου καὶ ὑπεράνω ὅλων ἡ γνήσια, διαμαντένια καὶ κρυστάλλινη πνευματικότητά σου καὶ τὸ ἀκέραιο τοῦ ἡθους σου, εἶναι τὰ βαρύτιμα στολίδια, ποὺ κοσμοῦσαν τὴν προσωπικότητά σου, σὰν πνευματικοῦ Πατέρα καὶ πιστοῦ θεματοφύλακα τῆς πατρικῆς εὐσέβειας καὶ τῶν ἀδιαφθόρων προγονικῶν μας ιδεωδῶν. Γι' αὐτὸ καὶ στάθηκες σὰν λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν.

Καὶ τώρα, ἀκούσατε Γέροντα, ὕστερα ἀπὸ πολυετὴ εὐδοκίμωτατη καὶ πολύκαρπη ποιμαντορικὴ

καί Πατερική δράση, σφάλισες τοὺς πολὺδακρεις ὀφθαλμούς, γιὰ τοῦτον τὸν μάταιο καὶ ψευδῆ κόσμο, καταλείποντας μέγα καὶ δυσαναπλήρωτο κενὸ στοὺς κόλπους τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας.

Καὶ τώρα, πολυσέβαστε καὶ ἀλησμόνητέ μου Γέροντα, ποὺ ὁδεύεις πρὸς τὴν αἰώνια ἀνάπαυση, σὲ προπέμπομε δακρυχέοντες καὶ βαρυαλγείς. Μπρὸς στὸ σεπτὸ καὶ ὁσιακὸ σου σκῆνωμα ἀποτίομε φόρο βαθύτατου σεβασμοῦ καὶ εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης, γιὰ τὴν πρὸς ὅλους ἀμετρη πατρική σου ἀγάπη καὶ ἰδιαίτερα πρὸς ἐμὲ τὸ πνευματικὸ σου τέκνο.

Σὲ διαβεβαioῦμε ὅτι ἀθάνατη θὰ μείνῃ στὴ μνήμη ὅλων μας ἡ ἔξοχη καὶ λαμπρὴ πορεία σου καὶ τὸ εὐπροσῆγορο τῆς μορφῆς σου. Ἀθάνατοι κι ἀναλλοίωτοι καὶ βαθιὰ χαραγμένοι στὴ μνήμη μας θὰ μείνουν οἱ ἀπαράμιλλοι ἀγῶνες σου καὶ ἡ ἀπερίγραπτη ἀγαθότητά σου.

Καὶ κλείνοντας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας γόνατα ψυχῆς καὶ σώματος, δεόμαστε καὶ τὸ ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ τὰ ξενητεμένα σου πνευματικὰ τέκνα, τοῦ Στεφανοδότη, ποὺ πάντα κατεῖχε τὸ κέντρο τῆς καρδιάς σου, νὰ σὲ στεφανώσῃ μετὰ τὸ ἀμαράντινο στεφάνι τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ σὲ καταστήσῃ τοῦ Παραδείσου πολίτην, γιὰ τὴν κατάκτηση τοῦ ὁποίου κοπίσας καὶ μόχθησες καθ' ὅλο τὸ μακρὺ τῆς ζωῆς σου ταξίδι.

Αἰώνια σοὺ ἡ μνήμη τιμῇ Δεσπότη καὶ Ποθεῖτε Πατέρα μας

Ο ΒΟΡΕΙΟΥ-ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΠΑΪΣΙΟΣ

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΩΝ

Κομοτινή Ἀπρίλιος 1982

Εἰς βαθὺ γῆρας ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ Ἡγουμένη τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἱερᾶς Γυν. Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Κομοτινῆς Ἀναστασία προσκυνήτρια τὴν Μεγ. Πέμπτην καὶ τὴν ἐπομένην ἐκηδεύθη ὑπὸ τοῦ Παν. Μητροπολίτου Θεσ/κης κ.κ. Εὐθυμίου καὶ ἐτάφη ἐν τῷ αὐλογύρῳ τῆς εἰρήνῃ τῇ Ἱ. Μονῆς. Αὕτη γνωρίσασα τὸν τότε λαϊκὸν ὄντα Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλον ἐν Κομοτινῇ καὶ μετὰ τοὺς ὀλίγους ἀδελφοὺς τοῦ Νεοσυστάτου Π/του Γ.Ο.Χ. ἔκτισε ἐν τῇ αὐλῇ τῆς τῶν Ἱερῶν Ναὸν τῆς Ἀγ. Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας καὶ πρὸ ἐξαετίαν τὴν ὡς ἄνω Ἱ. Μονήν. Καθ' ὅλα τὰ ἔτη ὑπέστη διωγμούς, δικαστήρια, φυλακί-

σεις, κατατρεγμούς καὶ στερεὰ καὶ ἀτρόμητα τὰ ὑπέστη ὅλα. Πρὸ τοῦ θανάτου τῆς τῶν Ἱερῶν Ναὸν καὶ τὴν Ἱ. Μονήν διὰ Διαθήκης τὰ ἀφίερωσε εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας. Αἰώνια τῆς ἡ Μνήμη.

Βαθυχώριον Δράμας Μαΐος 1982

Εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ πιστὴ ἐνορίτισσα τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Ἀγ. Τριάδος Βαθυχωρίου Δράμας τὴν 20/5/82 Μαρία Καραμάρκου ἐκ Ν. Ἐφέσου Μ. Ἀσίας. Αὕτη ὑπῆρξε ἀδελφὴ τοῦ Ἐφημερίου Ἱερέως Ἱ. Ν. Ἀγ. Τριάδος π. Ἰωάννου Χ. Διάκου. Τὴν 21ην Μαΐου ἦλθεν ἐκ Δράμας ὁ Πρωθιερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος καὶ ἐκήδευσεν αὐτὴν ἐν μέσῳ κοπετῶν καὶ θρήνων τῶν τέκνων τῆς καὶ συγγενῶν. Εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς Αἰδ. Ἱερέα π. Ἰωάννην, τέκνα καὶ ἐγγόνια, εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Πρωθιερεὺς ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

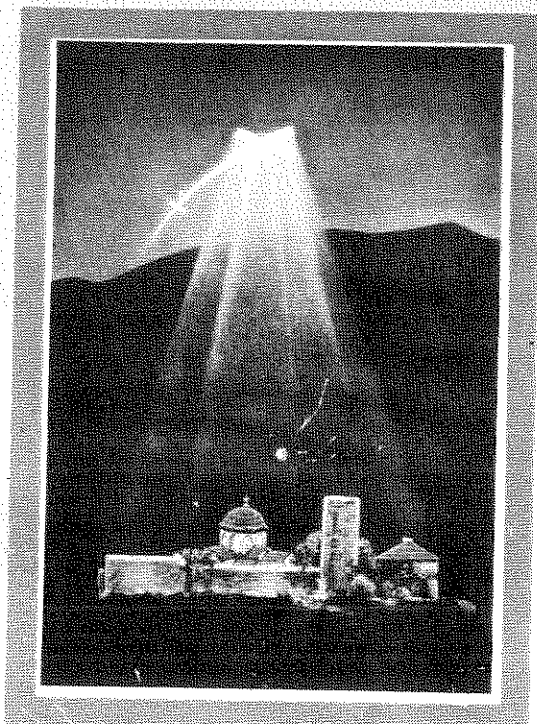
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες παραλάβει μπλόκ εἰσπράξεων, ὅπως κατὰ σύντομα χρονικὰ διαστήματα μὴ ὑπερβαίνοντα τὸ δέμηνον, ἀποδίδουν λ/σμὸν τῶν παρ' αὐτῶν εἰσπραττομένων χρηματικῶν ποσῶν. Ἡ διάθεσις τῶν ποσῶν τούτων θὰ γίνεται, ὡς κατ' ἐπανάληψιν δι' ἐγκυκλίων ἔχει καθορισθεῖ, δηλαδὴ, διὰ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν τελούντων πάντοτε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἀπαραιτήτως διατιθεμένων τῶν ποσῶν τούτων, διὰ τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσепράχθησαν. Διὰ πᾶσαν δαπάνην θὰ τηρῆται ἀμελητὶ ἡ ὑπὸ τῶν κειμένων Νόμων τῆς πολιτείας προβλεπομένη διαδικασία. Ἀπαντα τὰ δικαιολογητικὰ μετὰ τὸ πέρασ ἐκάστης ἐργασίας, θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν Κεντρικὴν Οἰκονομικὴν Ὑπηρεσίαν, πρὸς ἔλεγχον τῆς νομιμότητος καὶ κανονικότητος τούτων. Ἐπίσης, ἡ ἀγορὰ κηροῦ ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου, ὑπὸ τῶν εἰς τὸ Γενικὸν (Φιλόπτωχον) Ταμεῖον ὑπαγομένων διαχειριστικῶς 15 Ἱερῶν Ναῶν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐγκρίσεως ἢ γνώσεως τῆς Διοικήσεως ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Πληροφορίαι: Οἰκονομικὸν Συμβούλιον — ἐλεγκτὴν κ. Θεόδωρον Μαριόλην. Τηλ. 36.28.280.

ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ (ΚΑΤΩ ΜΟΝΗΣ)

Μετά κατανυκτικής τάξεως και μοναστικής απλότητας έτελέσθη ή πανήγυρις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ζν Πετρούπολει Ἀττικῆς, ἐνθα καί ή ἔδρα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου, τήν 8/21 Μαΐου ἐ.ἐ., διὰ λαμπροτάτης ὁλονυκτίου πανηγύρεως καί ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ πολλῶν πρεσβυτέρων, κατὰ τήν ὁποίαν ἔψαλλον μελωδικώτατα αἱ Ἀδελφαί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μέ ἐπὶ κεφαλῆς τήν ἀκαταπόνητον καί λογιωτάτην Καθηγουμένην τῆς Μονῆς, Γερόντισσα Ξένη (Μυλωνᾶ).

Πλήθη πιστῶν εὐλαβομένων τὸν Θεοηγόρον Ἀπόστολον καί Ἠγαπημένον Μαθητὴν προσῆλθον ἐν κατανύξει καί εὐλαβείᾳ πολλῇ καί παρηκολούθησαν ἕως τὸ τέλος τῆς Ἱερᾶς Ἀγρυπνίας τὰ τελούμενα, ἀναχωρήσαντες μετὰ ταῦτα κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας μέ πολλήν τήν νοσταλγίαν τῶν ὄσων ἐν τῷ μοναστικῷ περιβάλλοντι ἐζησαν ψυχοφελῶν.

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΜΠΑΛΑΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Στὴν γραφικὴν Μπάλαν Ἀττικῆς ὑπάρχει ή παλαιὰ κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. μέ εὐμεγέθη ἱερὸν Ναὸν ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς τήν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ἑορτὴ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐπανηγύρισεν μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί μεγαλοπρεπείας, ἀόκνῳ προσπάθειᾳ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καί Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου. Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλει πανηγυρικός ἀρχιερατικός Ἑσπερινός, ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ, καί τήν ἐπομένην, ἡμέραν Δευτέραν, Κυριώνυμον τῆς ἑορτῆς ἡμέραν, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλεΐτουργον, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανασίου, συμπαραστατομένου παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου καί πλειάδος Πρεσβυτέρων. Μετὰ τήν Θείαν Λειτουργίαν ἐπηκολούθησεν λαμπρὰ λιτάνευσις τῆς Σεπτῆς Εἰκόνης τῆς Ἀγίας Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, ἐνῷ πλήθη πιστῶν ἠκολούθουν αὐτήν καί μέχρι ἐσπέρας προσήρχοντο πιστοί εἰς προσκύνησιν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ Μπάλας. Πρὸς τιμὴν τῶν ἀρχιερέων καί ἄλλων ἐπισήμων παρετέθη πλουσιωτάτη τράπεζα.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ (ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ)

Τὴν 25ην Μαΐου ἐ.ἐ. (Π.Η.) ἐώρτασεν μετὰ πάσης Μεγαλοπρεπείας καί βυζαντινῆς τάξεως ή σεβασμία Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἀγίων Μάρκου τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ καί ἁγίου Πρωτομάρτυρος καί Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου, ἔδρα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κ.κ. Στεφάνου, ἀποτελοῦσα ἀληθὲς προπύργιον καί ἐπαλξιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πολλῶν.

Ἀφ' ἐσπέρας, συρρεόντων πλήθους πιστῶν, ἐτελέσθη πανηγυρικός ἀρχιερατικός ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Ἀγίου Χίου κ.κ. Στεφάνου συμπαραστατομένου ὑπὸ πλήθους κληρικῶν καί τοῦ Ἀρχidiaκόνου αὐτοῦ. Τὴν ἐπομένην, Κυριώνυμον τῆς ἑορτῆς ἡμέραν, (Σάββατον) ἐτελέσθη πανηγυρική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, Μητροπολίτου Πειραιῶς, Σαλαμίνας καί Πελοπον-

νήσου κ.κ. Γεροντίου συμπαραστατούμενου παρά του Οικείου Ἱεράρχου κ.κ. Στεφάνου, Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου, Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΣΠΑΤΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Γνωστὸν τοῖς πᾶσιν τυγχάνει ὅτι εἰς Σπάτα Ἀττικῆς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἐποχὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἤκμαζεν καὶ ἦνθει ἀξιόλογος καὶ εὐάριθμος Ἱερὰ Κοινότης Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ καιροὺς ὑπηρέτησαν διακεκριμένοι ἀγωνισταὶ ἐφημέριοι, οἵτινες ἐγκατέλειψαν εἰς τὸ εὐσεβὲς Ποίμνιον τὰς καλυτέρας τῶν ἀναμνήσεων καὶ ἐντυπώσεων. Διὸ καὶ ἡ Καθιερωμένη ἐορτὴ καὶ πανήγυρις αὐτῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Θείας τοῦ Κυρίου Ἀναλήψεως, τελεῖται μετὰ πάσης τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας.

Δραστηριότατον διοικητικὸν συμβούλιον τῆς ἐνορίας μὲ ὑπεύθυνον καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν δραστήριον ἐφημέριον σήμερα πατέρα Ἀνθιμον ἐμερίμνησεν καὶ ἐφέτος νὰ πανηγυρίσῃ ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Θ. Ἀναλήψεως μετὰ πάσης ἐπιτυχίας καὶ τῇ συμμετοχῇ πλήθους εὐσεβοῦς Λαοῦ.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη πανηγυρικὸς Ἀρχιερατικὸς ἐσπερινὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἱερὰ παράκλησις ἐνῷ εὐσεβὲς Λαὸς προσήρχετο μέχρι βαθείας νυκτὸς ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Σπᾶτων εἰς προσκύνησιν καὶ θαυμασμόν τοῦ περικαλλοῦς Ἱ. Ναοῦ.

Τὴν Κυριώνυμον τῆς ἐορτῆς ἡμέραν, Πέμπτην, ἐτελέσθη πανηγυρικὸν ἀρχιερατικὸν συλλειτουργοῦ προεξάρχοντος τοῦ Κυριάρχου Ποιμενάρχου Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου συμπαραστατούμενου παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν προσκληθέντων πρὸς τοῦτο, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου, καὶ πλειάδος κληρικῶν καὶ διακόνου. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐγένετο λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς καὶ Θαυματουργοῦ Εἰκόνος τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου τῇ συμμετοχῇ ὅλων τῶν πιστῶν ἐορταστῶν μετὰ τὴν ὁποίαν παρετέθη πλουσιωτάτη τράπεζα πρὸς τιμὴν τῶν Σεπτῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ

Καὶ ἐφέτος ἡ γραφικὴ κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. Εὐλοκάστρου Κορινθίας, ὀλιγάριθμος μὲν, ἀλλὰ κατὰ πάντα εὐσεβὲς, πρόθυμος καὶ φιλόξενος, ἐώρτασεν μετὰ πάσης τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας τὴν ἐορτὴν

καὶ πανήγυριν τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁποίας τιμᾶται ὁ ἐνοριακὸς αὐτῆς Ναός.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη πανηγυρικὸς ἀρχιερατικὸς Ἐσπερινὸς μετὰ Ἀρτοκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος καὶ τὴν Κυριώνυμον τῆς ἐορτῆς ἡμέραν, Δευτέραν, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας, Μητροπολίτου Πειραιῶς, Σαλαμίνας καὶ Πελοποννήσου κ.κ. Γεροντίου, συμπαραστούμενου ὑπὸ πολλῶν πρεσβυτέρων, ὅστις καὶ ὠμίλησεν ἐπικαίρως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Δέον ὅπως σημειωθῇ, ὅτι, ὁ ἅγιος Πειραιῶς ἐγένετο θερμότατα δεκτὸς παρὰ πάντων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, διότι ἦτο ἡ πρώτη αὐτοῦ, ἐπίσκεψις ἐπίσημος, ἀφ' οὗ ἀνέλαβεν, ὡς τοποτηρητῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου, μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ αἰοδίου καλοκαγᾶθου Ἱεράρχου Κυροῦ Θεοφίλου (Τζίρμπα). Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως πλήθη χριστιανῶν προσήρχοντο εἰς τὸν Ναὸν πρὸς προσκύνησιν λατρευτικὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐκφράζοντες δ' ἅμα καὶ τὴν πρὸς τὸν νέον αὐτὸν Ἱεράρχην ἀφοσίωσιν.

ΣΕΠΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ

Τὴν 1ην Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος καὶ Φιλοσόφου Ἰουστίνου, ἄγει τὰ σεπτὰ αὐτοῦ Ὄνομαστήρια ὁ σεμνὸς καὶ ἀπέρिटτος Ἱεράρχου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνος εἰς τὸν ὁποῖον εὐχόμεθα ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τέ βέλτιστα.

Ὁ εὐτυλισμένος Ἱερὸς Ἐπιτάφιος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας. Δεξιὰ καὶ Ἀριστερὰ ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Αἰδέα. Πρωθιερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος καὶ ὁ Ἱερόπαις Κων/ντινὸς Μιναρετζής.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ

*«Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται
ἐξελεθῆναι, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ
νηστείᾳ» (Κατὰ Μάρκον θ' 29).*

Ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὸν Ἀόρατον Πόλεμον, οὕτως ὥστε οἱ ἐκπαιδευόμενοι νὰ ἐπιτύχουν τὴν διάλυσιν Στρατηγικοῦ Σχεδίου τοῦ ἐχθροῦ ἡμῶν Διαβόλου, εἶναι ἐνέργεια παρουσιάζουσα ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΥΣ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ. Τὸ σχέδιον μάχης ὑπῆρχε πρὸ τοῦ 1920, τότε ὅμως ἐτέθη διὰ τῶν Ἀντιχρίστων εἰς ἐφαρμογὴν μὲ σκοπὸν νὰ ἔλθῃ ἡ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν μέσῳ συγχύσεων, δισταγμῶν, ΚΑΚΩΝ ΣΥΝΗΘΕΙΩΝ καὶ ΔΙΑΣΠΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, θὰ μᾶς δώσουν τὸ τελικὸν κτύπημα πνιγμένοι εἰς γέλωτας διὰ τὸ μαθηματικῶς ὑπολογισμένον τέλος τῶν ἀνθρώπων τοῦ ΘΕΟΥ.

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920, ἐκτός ἀπὸ τὰς φανεράς αἰρετικὰς θέσεις τῆς, σημειώνει ἀπλῶς τὰ σημεῖα τῆς ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν ΘΕΟΝ καὶ δηλῶνει ὅτι: «... ὁ δὲ ὁσημέραι εὐρυτέρας διαστάσεις λαμβάνων ἀλκοολισμός, ἡ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐξωραϊσεως τοῦ βίου καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς θριαμβεύουσα περιττὴ πολυτέλεια, ἡ ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς ἐλευθερίας καὶ χειραφετήσεως τῆς σαρκὸς μόλις συγκαλυπτομένη φιληδονία καὶ ἡδυπάθεια, ἡ ὑπὸ τὸ εὖσημον ὄνομα τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς καλλιεργείας τῶν ὠραίων τεχνῶν ἀκολασταίνουσα ἀσχημοσύνη ἐν τῇ φιλολογίᾳ, τῇ ζωγραφικῇ, τῷ θεάτρῳ ἢ καὶ τῇ μουσικῇ, ἡ θεοποίησις τοῦ πλούτου καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν ὑψηλοτέρων ιδεωδῶν, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα...» (Ἐγκύκλιος 1920).

Γίνεται λοιπὸν φανερὸν εἰς τοὺς Γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς (Γ.Ο.Χ.) τὸ σχέδιον ἀποπροσανατολισμοῦ τῶν πιστῶν, διὰ τῆς ἐλαστικῆς ἀμύνης ἐναντίον τῶν αὐξανομένων ὁδῶν ἀπωλείας, μὲ τὸ πρόσχημα τῆς εὐγενείας καὶ ἀνοχῆς πρὸς τοὺς, ὑπάρχοντας δυστυχῶς, ΨΥΧΟΘΑΠΤΑΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ.

Βράχοι ἀκλόνητοι οἱ Παλαιοημερολογεῖται Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ (Γ.Ο.Χ.) τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, παρὰ τὰς

ἐντέχνως λαλουμένας συκοφαντίας Κλήρου καὶ Λαοῦ, μὲ τὸ λαμπρὸν παράδειγμά των φωνάζουν πρὸς τοὺς ὑπολοίπους Ἑλληνας τοὺς λόγους τοῦ Σοφοῦ Σολωμόντος: «... ἵνα μάθωσιν οἱ υἱοὶ σου, οὕς ἡγάπησας Κύριε, ὅτι οὐχ αἱ γενέσεις τῶν καρπῶν τρέφουσιν ἄνθρωπον ἀλλὰ τὸ ρῆμά σου τοὺς σοὶ πιστεύοντας διατηρεῖ». (Σοφία Σολωμόντος 16/26).

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς παραλύσεως τῶν καθιερωμένων νηστειῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νηστεύουν ὅπως ἡ ΙΟΥΔΙΘ καὶ θαυματουργοῦν. «Καὶ ἐνήστευε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς χηρεύσεως αὐτῆς χωρὶς προσαββάτων καὶ σαββάτων καὶ προνουρηνιῶν καὶ νουμηνιῶν καὶ ἑορτῶν καὶ χαρμοσυνῶν οἴκου Ἰσραὴλ». (ΙΟΥΔΙΘ 8/6-7). Ὅλοι οἱ Γ.Ο.Χ. βεβαίως δὲν εἶναι τέλειοι, ἀλλὰ γνωστὸν εἶναι ὅτι: «Τρεῖς εἶναι αἱ γενικαὶ ἠθικαὶ καταστάσεις εἰς τοὺς Χριστιανούς. Ἡ πρώτη νὰ μὴν ἀμαρτάνουν διὰ πράξεως. Ἡ δευτέρα νὰ μὴ χρονίζουν εἰς τὴν ψυχὴν των ἐμπαθεῖς λογισμοί. Καὶ ἡ τρίτη νὰ βλέπουν ἀπαθῶς τὰς μορφὰς τῶν γυναικῶν καὶ ἐκείνων ὅπου τοὺς ἐλύπησαν». (Ἅγιος Μάξιμος). Διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἐφαρμόζουν τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἁγίου Μαξίμου. «Τὸ θυμικὸν μέρος τῆς ψυχῆς χαλίνωσέ το μὲ τὴν ἀγάπην. Τὸ ἐπιθυμητικὸν αὐτῆς καταμάρανε μὲ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὸ λογιστικὸν αὐτῆς πτέρωσέ το διὰ τῆς προσευχῆς. Ἔτσι τὸ φῶς τοῦ νοός σου δὲ θὰ σκοτισθῇ ποτέ». (Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής).

ΓΕΝΙΚΩΣ λέγομεν ὅτι ἀπαιτοῦνται ΚΑΛΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ, αἱ ὁποῖαι εἶναι τὰ κλειδιά τῆς ἐπιτυχίας καὶ ΑΥΤΟΜΑΤΙΣΜΟΣ εἰς τὸν τρόπον ἐφαρμογῆς τους. Ἀπαιτεῖται δηλαδὴ ἡ συνεχὴς σχεδὸν ἐπανάληψις τῶν διαφόρων προσευχῶν διὰ νὰ ἐνεργοῦμε, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ΘΕΟΥ, ἀμέσως ἐνῶ οἱ διπλανοὶ μας θὰ τὰ ἔχουν χαμένα.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις αἱ ὁποῖαι φαίνονται δύσκολαι εἰς τὴν ἀρχήν, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου ΜΑΡΙΑΣ θὰ γίνονται εὐκο-

λαι και θα λέγονται με πολύ μικράν προσπάθειαν.

Είναι ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ νὰ λέγωμεν πολὺ συχνὰ ἀπὸ μέσα μας—«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ὑιὲ τοῦ ΘΕΟΥ, διὰ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ὑπερήφανον» (οἱ ἄνδρες) καὶ (οἱ γυναῖκες)—«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ὑιὲ τοῦ ΘΕΟΥ, διὰ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ ἐλέησόν με τὴν ἁμαρτωλὴν καὶ ὑπερήφανη». Ὅταν δὲν ὁμιλοῦμεν καὶ δὲν ἀπασχολούμεθα εἰς τὴν ἐργασίαν μας πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνομεν τὴν εὐχὴν αὐτὴν ἀπὸ μέσα μας. Τὰ λόγια τῆς εὐχῆς αὐτῆς εἶναι περίληψις τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου καὶ συμπληρώνομεν με αὐτὰ τὴν Καθημερινὴν Ἀκολουθίαν ἢ ὅποια εἶναι ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ διὰ κάθε Χριστιανόν.

Ἡ λέξις ὑπερήφανον ἢ ὑπερήφανη εἶναι ΒΑΣΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ, διότι ὁ διάβολος δὲν ὁμολογεῖ ΠΟΤΕ ὅτι εἶναι ὑπερήφανος καὶ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ δὲν ἀντέχει νὰ ἀκούῃ αὐτὴν τὴν λέξιν.

Ἐπιτυγχάνομεν λοιπὸν τὰ ἐξῆς πλεονεκτήματα:

- α) Ἀναγκάζομεν τὸν διάβολον νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ μας κλείνοντας τὰ αὐτιά του.
- β) Τραβᾶμε σὰν μαγνήτες τὸ ἔλεος τοῦ ΘΕΟΥ.
- γ) Διαλύομεν ὍΛΑΣ τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου, διότι φορᾶμε σὰν ρούχο τὴν ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΝ ὅταν ἐμεῖς συνεχῶς καὶ ΜΥΣΤΙΚΩΣ ὁμολογοῦμεν ὅτι εἴμεθα ὑπερήφανοι.
- δ) Δεχόμεθα τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀξιωνόμεθα τῆς Οὐρανίου Βασιλείας τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου Μαρίας.

ΒΑΣΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ἔχει νὰ λέγομεν τὴν εὐχὴν με προσοχὴ καὶ ὄχι μηχανικὰ. Ἐπίσης πρέπει νὰ λέ-

ΙΕΡΑ ΚΛΙΜΑΞ

Ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ἀδύνατον ὁ ὄφιν νὰ ἐκβάλῃ τὸ παλαιὸν δέρμα του ἐὰν δὲν εἰσέλθῃ ἀπὸ στενὴν ὀπήν, οὕτω καὶ ἡμεῖς τὰς παλαιὰς προλήψεις καὶ τὴν παλαιότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὸν χιτῶνα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποβάλλωμεν, ἐὰν δὲν διέλθωμεν τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τῆς μετανοίας ἐν νηστείαις καὶ προσευχαῖς.

Ὅπως ἀκριβῶς οἱ πολὺσαρκες ὄρνιθες εἶναι ἀδύνατον νὰ πετάξουν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτω καὶ ὁ τρέφων καὶ θεραπεύων τὴν σάρκα του ὑπερμέτρως, εἶναι ἀδύνατος πνευματικὰ δι' ἀνάτασιν.

γεται ὁλόκληρη καὶ ὄχι συντετμημένη. Ἔτσι θὰ ριζώσῃ εἰς τὴν καρδίαν σας καὶ θὰ τὴν λέτε εὐκολὰ ἀπὸ μέσα σας, ἔχοντες διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ΣΥΝΕΧΗ ΜΥΣΤΙΚΗΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ἐπίσης καθημερινῶς πρέπει νὰ λέγετε: «Παναγία μου δός μου ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΝ, ΦΟΒΟΝ ΘΕΟΥ, ΠΙΣΤΗΝ καὶ ΕΠΙΘΥΜΙΑΝ τῆς Οὐρανίου Βασιλείας».

Αὐτὰ τὰ 4 ΒΑΣΙΚΑ Αἴτηματα εἶναι ἀπαραίτητα. Διαρκὴς πρέπει νὰ εἶναι ὁ πόλεμος καὶ ἐναντίον τῶν φαντασιῶν τοῦ νοός μας, «οἱ δαίμονες τῷ μὲν νῷ ἐν σχήματι γυναικῶν φαίνονται κατὰ τοὺς ὕπνους, τῶν δὲ μορίων τοῦ σώματος καθαρπτόμενοι, κινουσι τὴν ὀρεξιν, καὶ τὸ τῆς ρεύσεως πάθος καὶ οὕτω γίνονται αἱ φαντασίαι». (Ἁγίος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, Κεφ. π' τῆς β' Ἑκατοντ. περὶ Ἀγάπης).

Εἰς ἰσχυρὸν σαρκικὸν πόλεμον ἰσχυρὸν ὄπλον εἶναι ἡ ἐπίσκεψις εἰς βαρέως ἀσθενούντας, διότι ἡ τραγικὴ πραγματικότης μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἴμεθα πλάσμενοι ἀπὸ ΧΩΜΑ. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνᾶμε ὅτι εἴμεθα πολὺ ἀδύνατοι νὰ ἀντιμετωπίσωμεν μόνοι μας τοὺς δαίμονας, μόνον δὲ με τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου Μαρίας καὶ μένοντες ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ διεξάγομεν ΕΠΙΤΥΧΩΣ τὴν μάχην αὐτὴν. Ὁ χρόνος τῶν λόγων παρήλθε καὶ ὡς γνωστὸν—«οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει» (Πρὸς Κορινθίους Α' δ' 20—21).

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ
ΚΕΛΛΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Α/σμοῦ ἔκδοσις ἀποδείξεων εἰσπράξεως κ.λ.π., ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσιν ἡμῶν, Κάνιγγος 32. Τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΟΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονόηποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Η ΜΑΣΟΝΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ὀλόκληρη ἡ διδασκαλία τῆς Μασονίας εἶναι μιὰ πρόκληση κατὰ τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς Διδασκαλίας! Ἡ μελέτη τῶν μασονικῶν κειμένων πείθει καὶ τὸν πῶς δύσπιστο ὅτι ἡ Μασονία ἰδρύθηκε μ' ἓνα καὶ μόνον σκοπὸ: Νὰ ὑπονομεύσει καὶ νὰ διαλύσει τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Πίστη! Αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι φυσικὸ, ὅταν ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριὰ διαπιστώνεται καὶ ὁμολογεῖται ἡ ἐβραϊοσιωνιστικὴ προέλευση καὶ ἐξάρτηση τοῦ Τάγματος τῆς Μασονίας τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ βασικὸ ἐργαλεῖο στὰ χέρια τῶν Σκοτεινῶν Δυνάμεων.

Ὁ Σιωνισμὸς ἀκατάπαυστα, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, πολεμᾷ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καλλιεργώντας σὲ βάρος τῆς αἱρέσεις, διαιρέσεις καὶ σχίσματα, ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἄγνοια, τὴν ἀνοχή καὶ τὴς ἀδυναμίες τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ Μασονία ἔχει ἐπιτύχει πολλὰ σὲ βάρος τῆς Ὁρθόδοξης, ἀλλὰ ὅπως λέει κι' ἡ παροιμία: «Ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, ἀλλὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν νοικοκύρη» καὶ ὅπως λέει κι' ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ: «Οὐκ ἐστὶν κρυπτόν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται», στίς μέρες μας τὰ σκοτεινὰ σχέδια τῆς ἔχουν ἀποκαλυφθεῖ, τὰ αἰσχρὰ ἔργα τῆς ἔγιναν γνωστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον καὶ τὸ τέλος τῆς βρίσκεται στὰ χέρια τῆς Ἐκκλησίας ποὺ πρέπει νὰ κινηθεῖ δραστήρια πρὸς αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

Βασικὸς στόχος τῆς Μασονίας, στὸ θρησκευτικὸ πεδίο, εἶναι ἡ ἄρνηση τῆς θεότητος τοῦ ἱ. Χριστοῦ τὸν ὁποῖο θεωρεῖ «μύστη», δηλαδὴ ἓνα ἄνθρωπο προσοντοῦχο, σύμφωνα μὲ τὴν θεοσοφικὴ διδασκαλία ποὺ εἶναι ἡ φιλοσοφία τῶν Ἀνατολικῶν θρησκειῶν καὶ τῆς Μασονίας.

Ἡ ἄρνηση τῆς θεότητος τοῦ ἱ. Χριστοῦ ἐξυπηρετεῖ τὰ σιωνιστικὰ σχέδια καὶ γενικὰ τὴν Ἰουδαϊκὴ πίστη, γιατί ὅπως εἶναι γνωστὸ οἱ Ἑβραῖοι περιμένουν ἀκόμα τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν πιστεύουν πῶς ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Ναζαρετ ποὺ ἦρθε πρὶν 1981 χρόνια.

Γι' αὐτὸ μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦν νὰ κλονίσουν τὴ θέση τοῦ ἱ. Χριστοῦ γιὰ νὰ μείνει ἀνοικτὸς ὁ δρόμος γιὰ τὸν Χριστὸ ποὺ αὐτοὶ περιμένουν. Ἐδῶ δουλεύουν πλήθος αἱρέσεων ποὺ ἀρνοῦνται τὴ θεότητα τοῦ ἱ. Χριστοῦ (π.χ. Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά κ.ἄ.) καὶ ἡ σατανικὴ Μασονία! Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἐμφάνιση καὶ ἐξάπλωση τοῦ Μωαμεθανισμοῦ ὀφείλεται σὲ ἐβραϊκὴ συνωμοσία γιὰ ἀντι-περισπασμὸ στὴν ἀνερχόμενη Χριστιανοσύνη!

Στὸ «Βιβλίον τοῦ Μαθητοῦ» τοῦ μασόνου Τ. Βρατσάνου ποὺ ὅπως γράφεται στὸν πρόλογό του:

«Εἶναι ἡ μεθοδικὴ συγκέντρωση σ' ἓνα τόμον τῶν γνώσεων τοῦ πρώτου βαθμοῦ», διαβάζομε πράγμα-τα βλάσφημα καὶ ἀντιχριστιανικά ποὺ ξεπερνᾶνε κάθε ἔργο καὶ κατατάσσουν τὴ Μασονία στοὺς πῶς μεγάλους ἐχθροὺς τῆς Ὁρθόδοξης.

Ἔτσι στὴ σελ. 6 διαβάζομε: «Εἶναι λοιπὸν ὁ Τεκτονισμὸς ἡ συνέχεια τῶν Ἀρχαιοτάτων Μυστηρίων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχει τοὺς ἰδίους μὲ ἐκεῖνα σκοποὺς καὶ προορισμοὺς!»

Ἐπίσης στὴν ἴδια σελίδα: «Ὁ σημερινὸς τέκτων γνωρίζει καλὰ ὅτι ἡ μύησίς του στὰ τεκτονικὰ μυστήρια τὸν ἔκαμε τέκτονα ὅμοιο μὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀμφίωνα καὶ τὸ Χριστό!»

Στὴ σελ. 8, ἀφοῦ γράφεται ὅτι «Ὁ Τεκτονισμὸς δὲν εἶναι θρησκεία, εἶναι ὅμως ἡ καρδιὰ ὅλων τῶν θρησκειῶν», ἀποκαλεῖται ὁ Χριστὸς: «ὁ Μεγάλος Ναζωραῖος Μύστης!» Στὴ σελίδα 14 τονίζεται ὅτι «ὁ σημερινὸς Τεκτονισμὸς συνεχίζει τὰ Ἀρχαῖα Μυστήρια!»

Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι προσωπικὲς ἀπόψεις τοῦ συγγραφέα, ἀλλὰ εἶναι τὸ «πιστεύω» τῆς Μασονίας καὶ περιέχονται στὰ ἐπίσημα κείμενά τους «Τυπικὰ μυήσεων κ.ἄ.).

Ἀφοῦ ἡ Μασονία ἀρνεῖται τὴ θεότητα τοῦ ἱ. Χριστοῦ καὶ κηρύττει τὰ Μυστήρια τῆς Ἀρχαίας Εἰδωλολατρίας, ἀρνεῖται ὀλόκληρη τὴ Χριστιανικὴ Ἀποκάλυψη καὶ ὁδηγεῖ στὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ, ποὺ στόχος του εἶναι ἡ ἐξομοίωση τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὴς ἄλλες θρησκείες, ὥστε ὁ Χριστιανισμὸς νὰ εἶναι ἔργο τῶν ἀνθρώπων κι' ὄχι τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ.

Οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ποὺ δὲν ἐξαπατοῦνται ἀπὸ τὰ φαινόμενα αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἀλλὰ στηρίζονται στὸν ἀκλόνητο βράχον τοῦ ἱ. Χριστοῦ, πρέπει νὰ βρίσκονται σὲ ἐπιφυλακὴ καὶ μὲ τὰ ὅπλα τῆς χριστιανικῆς πίστεως νὰ πολεμήσουν καὶ νὰ ματαιώσουν τὰ σχέδια τοῦ Ἀντιχρίστου ποὺ θέλει νὰ διαλύσει τὴν Ὁρθόδοξία γιατί αὐτὴ εἶναι τὸ μόνον ἐμπόδιο στὸ δρόμο του!

Ὁ Κύριος θὰ ματαιώσει τὰ σκοτεινὰ σχέδια τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ τὸ χρέος τῶν χριστιανῶν εἶναι ν' ἀγωνίζεται σὲ κάθε στιγμή καὶ περίστασι. Ἰδιαίτερα σήμερον ποὺ οἱ καιροὶ εἶναι κρίσιμοι καὶ ὁ διάβολος ξέροντας πῶς εἶναι λίγος ὁ καιρὸς τοῦ «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπῇ»!

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ

*«Τὰς ἡμέρας τῶν Ἑορτῶν φυλάσσετε, ἀδελφοί,
καὶ πρώτην τὴν Γενέθλιον, ἥτις ὑμῖν
ἐπιτελείσθω εἰκοστῇ πέμπτῃ τοῦ
ἐνάτου μηνός...» (Ἀποστ. Διαταγαί).*

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» παρακαλοῦμεν τῇ λογιότητί σου, ἐὰν εὐαρεστεῖσαι καὶ δύνασαι, ὅπως δημοσιεύσεις εἰς τὸν Ο.Τ. τὴν παροῦσαν μου ἐπιστολήν, συμβάλλων οὕτω εἰς τὴν ἐξεύρεσιν λύσεως, τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἣν ὁ αἰδ. π. Ἰωάννης Διώτης ἐκίνησεν, καὶ ὁ κ. Κτενᾶς διὰ τῶν ἐρωταποκρίσεων του ἐμεγάλυνεν, προκαλῶν εἰς τὸ στάδιον τῆς συζητήσεως «οἰονδήποτε ἐνδιαφερόμενον» εἰς ὧν κι' ἐγώ, τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐρωτῶν καὶ ἀποκρινόμενος, εἰς τὰ γεγραμμένα τοῦ κ. Κτενᾶ, λέγων, οὐχ ἐκ τῆς κοιλίας μου, ἀλλ' ἐκ τῶν Γραφῶν φέρων τὰς ἀποδείξεις.

Τὸ Ἡμερολόγιον εἶναι Δόγμα ἀπαρασάλευτον, παραδεδομένον ὑπὸ τοῦ Κυρίου, διὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, γεγραμμένον εἰς ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς καὶ ταῖς Πατρικαῖς ὑποθήκαις. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα προεφῆτευσεν καὶ ὀνειδίσει τοὺς καταπαυσομένους τὰς ἐορτὰς τοῦ Θεοῦ, λόγον οὕτω:

«Εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένειαι αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό, Δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἐορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς (Ψαλ. ΟΓ)».

Ἡ Προφητεία αὕτη ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ἔτος 1582 ὅτε ἠλλαξεν πάσας τὰς ἐορτὰς τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τῆς γῆς του τῆς Ἑσπερίας, συστήσας τὰς ἰδίας, καὶ μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ἀπώλειάν του, ἔφερεν τὸ μόλυσμα τοῦτο καὶ εἰς τὸ Ἔθνος μας τὸ ἔτος 1924.

Ἐτέρα μαρτυρία. «Καὶ λόγους πρὸς τὸν Ὑψιστον λαλήσει, καὶ τοὺς ἁγίους παλαιώσει καὶ ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιωῖσαι καιροὺς καὶ Νόμον, καὶ δοθήσεται ἐν χερὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμῖς καιροῦ» (Δαν. Ζ' ΚΕ').

Τὶς πρὸ τοῦ Ἀντιχρίστου ἠλλοίωσεν (ἠλλαξεν δηλ.) καιροὺς καὶ Νόμον Εὐαγγελικὸν πλὴν τοῦ Πάπα Γρηγορίου:

Λέγει ὁ Ἀπόστολος: «Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε» (Α' ΚΟΡ. ΙΑ—Β).

Καὶ πάλιν: «ἀδελφοί στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσσ. Β' ΙΕ').

Καὶ πάλιν: «Στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ, ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν» (Β' Θεσσ. Γ' ΣΤ').

Ἐτέρα Συνοδική μαρτυρία: «Τὸ γὰρ παραδοθέντα ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, οὔτε προσθήκην οὔτε μείωσιν ἐπιδέχεται, μεγίστη γὰρ τὸν προστιθέντα καὶ ἀφαιροῦνται τιμωρία δεσμεῖ. Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἐγγραφόν τε, ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα» (Ζ' Οἰκ. Σύνοδος).

Ἐτέρα μαρτυρία. Τὸ αἰώνιον Τυπικὸν τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας τὸ ὁποῖον εἶναι ἠνωμένον ἀρρότως (κολλητῶς) μετὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, καὶ τοῦ ὁποίου ποιοῦμεν χρῆσιν διηνεκῇ ἡμεῖς οἱ Παλαιοημερολογῖται, ἐνῶ οἱ Νεοημερολογῖται ἔχουσιν Νέον Τυπικὸν ἐνιαύσιον (δηλ. κάθε νέον ἔτος, συντάσσουσι καὶ Νέον Τυπικὸν) μὴ δυνάμενοι νὰ ποιήσωσι χρῆσιν ἐν τῷ Νέῳ Ἡμερολόγιῳ, τὸ παλαιὸν Τυπικὸν τοῦ παλαιοῦ Ἡμερολογίου.

Ἐτέρα μαρτυρία: Κατ' ἔτος εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον ἐκβλύζει τὸ Ἅγιον Φῶς, τὸ ὁποῖον μόνον τοῖς Παλαιοημερολογίταις δίδεται, οὐδέποτε δὲ τοῖς Νεοημερολογίταις. Ὅσοι ἀγνοοῦσι ἃς μάθωσι ὅτι τὸ Ἅγιον Πάσχα οἱ Μεσημερολογῖται, τὸ ποιοῦσι μετὰ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

Ἐτέρα καὶ πλέον τῶν ἄλλων σαφεστέρα μαρτυρία: Τὸ ἔτος 1925 ἀγρυπνοῦντων καὶ διωκομένων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἰς τινα παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Χολαργῷ, δεικνύων ὁ Θεὸς τὴν εὐαρέσκεiάν του εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ἐνεφάνησεν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸν Τίμιον αὐτοῦ Σταυρόν, φωτεινὸν ὥσει ἄλλον ἥλιον ἐπὶ ἡμίωρον, ἰδόντες τοῦτο οὐ μόνον οἱ πιστοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄπιστοι, δημοσιευθὲν τὸ θαῦμα καὶ ταῖς τότε κοσμικαῖς Ἐφημερίδεις.

Ἐάν δὲν εἶναι Δόγμα τὸ παραδεδομένον Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, διατὶ ἀναθεματίσθη εὐθύς, ὑπὸ Πανορθόδοξου Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἔτος 1582; τὸ Νέον Ἡμερολόγιον; καὶ πάλιν ἕτερος ἀναθεματισμὸς τὸ ἔτος 1587, καὶ πάλιν ἄλλος τὸ 1693, καὶ ἄλλος τὸ 1746 ὑπὸ Κυρίλλου Πατριαρχεύοντος καὶ πάλιν τὸ 1848 ὑπὸ Ἀνθίμου Πατριαρχεύοντος καὶ πάλιν τὸ 1902 ὑπὸ Ἰωακείμ τοῦ Γ' Πατριαρχεύοντος;

Ἐάν τις εἰς ταῦτα οὐ πιστεύει, οὐδεὶς πλέον λόγος ἡμῶν πρὸς αὐτόν.

Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Κτενᾶ προβληθὲν ἔρεισμα, φέρων τοῦτο ὡς συνηγοροῦν δῆθεν, (οὐ μόνον τὸν ψαλμωδὸν ἀλλὰ καὶ τὸν Θεόν, συνηγοροῦντας, ὑπὲρ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου), εἶναι λίαν ἀνοίκειον, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἀσεβὲς πρὸς τὸν Θεόν, ἐτι δὲ καὶ ἀμαθὲς εἰς τοὺς πεπαιδευμένους.

Γράφει ὁ κ. Κτενᾶς: «... καὶ ἐπειδὴ ἐξ ἐτέρου εἶναι ἀνεξιχνίαστο διὰ τὸ μέλλον αἱ Βουλαι τοῦ Κυρίου ὅστις «παράγει τὰ σύμπαντα καὶ καινοποιεῖ» (ἐννοεῖται τὰ ἀτελῆ πρὸς τὴν τελειότητα), διὰ ταῦτα χρειάζεται βαθυτέρα μελέτη τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος».

Ἀποκρινώμεθα: Τὸ τροπάριον ἔχει οὕτως. «Ἐβδόμην σήμερον ἡγίαςας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων, παράγει γὰρ τὰ σύμπαντα καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτὴρ μου, καὶ ἀνακτώμενος» (Κανὼν, Κύματι Θαλάσσης).

Ὁ Ψαλμωδὸς, λέγει περὶ τοῦ Σαββάτου, καὶ περὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου, τὰ ὁποῖα ταῦτα πάντα ὁ Σωτὴρ καινοποιεῖ, καὶ οὐχὶ περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ παλαιοῦ εἰς νέον. Καινοποιεῖ καὶ οὐχὶ ἀλλάσει ἢ τελειοποιεῖ, τὰ σύμπαντα καὶ οὐχὶ τὸ Ἡμερολόγιον, λέγει, ὁ Ὑμνογράφος κ. Κτενᾶ, καὶ οὐχὶ ὡς σὺ ἐρμηνεύεις.

«Ἀτελῆ ἔργα» οὐδέποτε ποιεῖ ὁ Θεός, ὥστε νὰ ἔχουν χρεῖαν τελειοποιήσεως, διὸ συνιστῶμεν ἀδελφικῶς, ὀλίγην προσοχὴν εἰς τὰ περὶ Θεοῦ, ἵνα μὴ λάβωμεν ἀμαρτίαν ἐξ ἀμαθείας ἢ ἀπροσεξίας.

Νῦν δέ, θὰ ἀποκριθῶμεν βραχυεπῶς εἰς τὰ ἐξ (6) ἐρωτήματα τοῦ κ. Κτενᾶ:

1) Καθὼς ἔκρινε «σκόπιμον» τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Παλαιοῦ, εἰς Νέον Ἡμερολόγιον ἢ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ μάλιστα μονομερῶς χωρὶς προηγουμένην συμφωνίαν τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τὸ ἔτος 1924, οὕτως ποιησάτω καλῶς, προκύπτουσα ἐκ τοῦ χείρονος ἐπὶ τὸ βέλτιστον, νῦν τὸ ἔτος 1981.

Κύριε Κτενᾶ, μεταξύ ἐπιστήμης καὶ Πάπα καὶ Γαλιλαίου, ἀφ' ἑνὸς καὶ Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου, οὐδὲν κοινόν, καὶ μὴ μινύεις τὰ ἄμικτα.

2) Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀκολουθῇ τὴν πολιτείαν, κατὰ τὸ Δόγμα τῶν Πατέρων, ἐνῶ ἡ πολιτεία πάντοτε ἀκολουθῇ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ καθὼς ἡ πολιτεία δὲν ἀλληλομάχησε τὸ ἔτος 1924 κατὰ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐνεκεν τῆς παρανόμου ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, οὕτω ποιησάτω καὶ νῦν, μετὰ μεγίστης Θυμηδίας, ἐπανελθούσης τῆς Θεαρέστου τάξεως εἰς τὸ Ἔθνος καὶ Ἐκκλησίαν.

3) Αἱ παρατάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν (Πλὴν τῆς ἡμετέρας ἐξ ἧς πᾶσαι ἀπεκόπησαν) εἶναι σχίσματα καὶ αἵρέσεις. Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἐνωθῇ (Ἐάν θέλῃ) μεθ' ἡμῶν, διότι ἀφ' ἡμῶν ἀπεσκήρτησεν, καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἄλλων παρατάξεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι νεώτεραι τῶν Νεοημερολογιτῶν. Οὐδεμία κοινωνία ἡμῶν τε καὶ ἐκείνων πλὴν τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον ἔλαβον τυραννικῶς, ἔχοντες ὄνομα, κενὸν πράγματος.

4) Ἐάν μὲ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ὑπολειφθοῦν τινες Νεοημερολογῖται, καὶ ποιήσωσι ἰδίαν Ἐκκλησίαν (ἄρμοδιώτερον εἰπεῖν σχίσμα) τί ἐκείνοις τοῖς φιλοταραξίαις καὶ τοῖς θέλουσι σωθῆναι; Καὶ ἐκεῖνοι θὰ ἀκούσωσι τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν τοῦ Κυρίου, ἣν εἶπε τοῖς Ἰουδαίοις: «Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ Πατὴρ μου ὁ οὐράνιος, ἐκριζωθήσεται» (Ματ. 1Ε' 1Γ').

5) Μὲ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἢ τακτοποιήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου καὶ πασῶν τῶν ἄλλων Μητροπολιτικῶν Θρόνων καὶ Θέσεων, ἢ τακτοποιήσεις θέλει γίνεαι κατὰ τὸ ὀριζόμενον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

6) Τὸ «Δεῖ γὰρ καὶ αἵρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν» (Α' Κορ. 1Α' 1Θ'), οὐχὶ ὡς ὁ κ. Κτενᾶς ὑπολαμβάνει ἔχει κατὰ τὸ γράμμα, ἀλλ' ὡς οἱ Ἅγιοι τὸ ἐξηγῶσι, καὶ ἀκούσατε:

«Σὺ δὲ ὅταν ἀκούεις τὸ «δεῖ δὲ αἵρέσεις εἶναι», μὴ νομίσης ὅτι κελεύων ἢ Νομοθετῶν ταῦτα φυεῖν, ἀπαγε, ἀλλὰ τὸ μέλλον προαναφωνῶν καὶ τὸ ἐκ τούτου κέρδος τοῖς νήφουσι προμηνύων, τότε γὰρ ὑμῶν τῶν ἀνεξαπατήτων, φησὶν, σαφέστερον φαίνεται ἡ ἀρετὴ. Τὰ σκάνδαλα καὶ αἱ αἵρέσεις ἀφέθησαν, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐλαττωθῆναι τῶν γενναίων τὰ βραβεῖα» (Χρυσ. Τόμ. 25 σελ. 191 ΩΦ. ΒΙΒ).

Διὰ τὸ «ΑΧΡΙ ΚΑΙΡΟΥ» ἄκουσον. «Οὐ δεῖ καιρὸν ἀναμένειν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ διορθώσει, διὰ τὸ μὴ ἀσφαλὲς ἔχειν περὶ τῆς αὔριον, ὅτι πολλοί, πολλὰ βουλευσάμενοι, τὴν αὔριον οὐ κατέλαβον» (Μεγ. Βασιλείου).

Αὐτάρκως δὲ νῦν ἔχεται τὰ εἰρημένα, εἰ γὰρ ἕκαστον εἰπεῖν, οὐδὲ ὁ σύμπας χρόνος ἀρκέσει.

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος

“ΑΣ ΚΤΥΠΟΥΝ, ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΣΕΙ!”

Τελευταία πόλεμος άβυσσαλέος και σκληρός κατά της αγιωτάτης του Χριστού Εκκλησίας. Πόλεμοι με το σύστημα «**συκοφαντείτε, συκοφαντείτε** εν τέλει κάτι απομένει! Πόλεμοι, με την έμπαθη δημοσιογραφίαν που προσπαθεί, παντί τρόπω και σθένει, να βρῇ «**λάθη**», σφάλματα και άτασθαλείες και τόσα άλλα κακά. Πόλεμοι ύπουλοι και άφανείς όπως ακριβώς τους προανήγγειλε στους Μαθητάς Του ο Κύριος ότι θα συμβούν. Πολλοί είναι εκείνοι που άνησυχούν, άλλοι πάλιν άπαισιοδοξούν! Άλλοι πάλι διερρωτώνται ποιοι φταίνε; Πολλοί έπιρρίπτουν τις ευθύνες στο έπισκοπικόν αξίωμα, λησμονώντας οι αξιοδόκριτοι αυτοί έπικριταί και ιεροκατήγοροι ότι οι Έπίσκοποι αυτοί είναι οι ουσιαστικοί και κανονικοί διάδοχοι και συνεχισταί του μεγαλειώδους και σωτηριώδους έργου των Αγίων Άποστόλων οι όποιοι ήταν και οι «**Ταμιούχοι της Θείας Χάριτος**» κατά την Αγίαν ήμέραν της Πεντηκοστής της Γεννεθλίου ήμέρας της Εκκλησίας μας. Έμεις έχομεν καθήκον σάν πιστά τέκνα της Εκκλησίας να μη λησμονούμεν τα άθάνατα λόγια του Αγίου και Θεοφόρου Άποστολικού Πατρός Ιγνατίου έπισκόπου Άντιοχείας όστις εύθαρσώς διεκήρυττεν ότι «**Όπου έπίσκοπος, εκεί και ή Έκκλησία**». Γι' αυτό άς κτυπούν όσον και άν θέλουν οι έχθροί της, είτε έμμεσα, είτε άμεσα. Η Έκκλησία του Χριστού ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΣΕΙ, γιατί αυτό είναι ή ρητή διαβεβαίωσις του Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού.

Καθήκον, όμως δικό μας έπιβεβλημένον είναι, χωρίς προκατάληψιν να στεκόμαστε συμπαραστάται πρόθυμοι της βαλλομένης σήμερα Εκκλησίας και άς είμεθα βέβαιοι πώς τουτο θα είναι πράξις ιερή που μάς δικαιώνει και στεφανώνει εν ουρανοίς.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Το Εύαγγέλιο δέν είναι ιστορική βιογραφία του Χριστού. Είναι χαρωπό άγγελμα, καταγγελία της άμαρτίας και αναγγελία της σωτηρίας με την μετάνοια: «**Τό Χρηστόν του Θεού εις μετάνοιαν άγει**» (Παύλ. Ρωμ. 2/4). Δέν είναι αφήγημα περιπτωσιολογικό, αλλά μύνημα λυτρωτικό. Περιέχει παραδείγματα πίστewς και υποδείγματα συμπεριφοράς. Ο σπερματικός λόγος κυριαρχεί πάνω στην ένδιάθετη βούλησι. Οί σπόροι του εύαγγελίου φυτρώνουν στο άπειρο διάστημα και φέρνουν στην ψυχή μας την ευωδία των λουλουδιών τους, τό άρωμα της χάριτος, την εύλογία του ουρανού.

Η διδασκαλία του Εύαγγελίου είναι μεταμορφωτική, δηλαδή δέν συλλαμβάνεται μόνο με τό κίνημα του νοῦ, δίχως τό ξεκίνημα της καρδιάς. Η απόγευσις της υλικής ζωής είναι τό πνεῦμα και ή ουσία της γλώσσας του: «**εμβλέψατε εις τα πετεινά του ουρανού, ότι ου σπείρουσιν, ουδέ θερίζουσιν, ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας και ο πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά...** καταμάθετε τα κρίνα του άγρου, πώς αύξάνει, ου κοπιά, ουδέ νήθει» (Ματθ. 6/28). Όποιος νοιώση τα λόγια του Εύαγγελίου, μένει κατάπληκτος με τό πώς κατώρθωσε να μείνη τυφλός κι' άδρανής τόσον καιρό, μπροστά σε τόσο πλούσιο φῶς! Ο Χριστός είναι τό φῶς. Πιάνει από τό χέρι τόν τυφλό και τόν οδηγεί ανάμεσα από την πόλι και τόν θόρυβο του κόσμου και τόν θεραπεύει μόνο κατά την έξοδο απ' αυτήν, σε τόπο ήρεμίας και αυτοσυγκεντρώσεως. Θέλει τό χέρι μας ο Χριστός. Θέλει απόλυτη την έμπιστοσύνη μας. Θέλει την έξοδο μας από τόν έαυτό μας. Θέλει δικό του τόν χώρο της ύπάρξεως μας και τότε έρχεται με χαρά και χαρίζει τό ανέσπερο φῶς, τό άληθινό φῶς της αναβλέψεως μας «**Έπιλαβόμενος της χειρός του τυφλού εξέነεγκεν αυτόν έξω της κώμης... επέθηκεν τās χειράς επί τούς όφθαλμούς αυτού και διέβλεψεν και άπεκατέστη... και απέστειλεν αυτόν εις οίκον αυτού λέγων: μηδέ εις την κώμην εισέλθης**» (Μαρκ. 8/22), δηλαδή του είπε να λησμονήση τα περασμένα και να μη ξαναγυρίση ποτέ πλέον στον παληό έαυτό του, που ζούσε τυφλός μέσα στην άμαρτία.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ο Πρόεδρος Αρχιεπίσκοπος κ. Αύξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ο Αχαρνών και Ν. Ιωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται υπό Έπιτροπής
Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έσωτερικού:	Έξάμηνος δραχμάς	100.—
»	»	200.—
Έξωτερικού:	Έτησία δολλάρια	20.—

Τιμή φύλλο δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΝΗΣΟΙ ΤΩΝ ΦΩΛΚΛΑΝΤΣ

Τὰ δυὸ αὐτὰ μικροσκοπικὰ νησιὰ τῶν Φῶλκλαντς, ἄγνωστα μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι γεωγραφικὰ καλὰ κατατοπισμένοι καὶ γνωστὰ μόνον σ' ὀρισμένους φιλοτελιστάς, ἔχουν βάλλει σὲ ἀνησυχίες ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Δύο μικρὲς κουκίδες στὸ παγκόσμιον χάρτη, ποὺ μόλις διακρίνονται ἔχουν προκαλέσει τὸν πόλεμον δύο μεγάλων κρατῶν ἔτσι ποῦ, σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα μὲ τὶς ἐπιθέσεις τους νὰ ἔχουν προκαλέσει τὴν ὁδύνην καὶ τὸν πόνον σὲ πολλὰς οἰκογένειες ἐκατέρωθεν.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ ὅσα διαβάζουμε καὶ μαθαίνουμε ἀπὸ τὸν Παγκόσμιον τύπον, δίκην εἶχε ὁ μικρὸς Μπίλυ Χάρλεϋ ποὺ γράφοντας στὸν διευθυντὴν τῆς Λονδρέζικης ἐφημερίδος «ΓΚΑΡΝΤΙΑΝ» παραπονεῖται μὲ κλάμμα —εἶναι μόλις ἑννέα χρόνων— γιατί ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ἡ ΚΑΚΙΑ ἔβαλε τοὺς δύο λαοὺς σὲ πόλεμον, μὲ τόσην τεραστία ἀπόστασιν τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἔστε νὰ χάσει στὸ πόλεμον αὐτὸν τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν του ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ Ἑλληνικὸ Ναυτικόν. Δὲν μποροῦσαν, λέει ὁ μικρὸς μὲ τὸ μικρὸ του μυαλό —κάτι ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκαν οἱ μεγάλοι μὲ τὸ πολὺ μυαλό— «ἀφοῦ ἦταν δυὸ νησιὰ, νὰ ἔπαιρναν ἀπὸ ἓνα ὁ κάθε ἀντιμαχόμενος, ὥστε νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ οἱ δυὸ ἀντιμαχόμενοι»... Ἀλήθεια, πόσα καὶ πόσα δὲν λέει αὐτὸ τὸ μικρὸ παράπονον τοῦ μικροῦ Λονδρέζου ποὺ ἔχασε τὸν μεγαλύτερον ἀγαπημένον του ἀδελφόν. Καὶ μὴ ποὺ οἱ πολλοὶ ἀρνοῦνται νὰ πιστεύσουν αὐτὸ ποὺ λέει ἡ Ἐκκλησία μας «Τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας ΘΑΝΑΤΟΣ», ὅς τὸ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς 9/χρονου μικροῦ, ἴσως ἔτσι νὰ νοιώσουν καλύτερα καὶ μὲ τὴν μορφή τῶν δακρυσμένων ματιῶν του, πῶς ἡ ἀμαρτία, ναι ἡ ἀμαρτία, ποὺ εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσίς μας ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης, φέρνει τὰ μεγαλύτερα κακὰ στὸν ἄνθρωπον καὶ στὴν ζωὴν του...

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΕΑΜΑ

Αὐτὸς ἦταν ὁ τίτλος καὶ τὸ θέμα ποὺ ἀνέπτυξε πρὸ ἡμερῶν διακεκριμένους συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφους σὲ κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἀθηνῶν ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Καὶ παρέχεται ἡ εὐκαιρία στὴ στήλη αὐτὴ νὰ πῇ πῶς εἶναι καιρὸς πλέον ὕστερα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν, συμβαίνουν καὶ θὰ συμβοῦν —ἐὰν δὲν ληφθοῦν κατάλληλα καὶ ριζικὰ μέτρα— νὰ σωφρονισθοῦμε καὶ μεριμνήσωμεν γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ θεάματος στὸν τόπο μας, εἴτε τοῦτο εἶναι Ὀθόνη, μικρὴ ἢ μεγάλη, εἴτε αὐτὸ εἶναι θέαμα θεάτρου.

Εἶναι θλιβερά καὶ συγκλονιστικά τὰ ὅσα συνέβησαν ἐξ' αἰτίας τοῦ μέχρι τοῦδε κακοῦ θεάματος. Μικρὸς ἀπαγχονίζεται ἕνεκα τῆς ψυχολογικῆς ἐπιδράσεως ἔργου τῆς μικρᾶς λεγομένης ὀθόνης. Ἄλλος μικρὸς ἐπιχειρεῖ τὸ πνίξιμο τῆς μικρῆς ἀδελφούλας του στὴν κούνια τῆς, γιατί ἔτσι τὸ εἶδε στὸ σινεμά καὶ ἄλλοι, χειρότεροι ὅλων τῶν ἄλλων, μιμούμενοι τοὺς διαβολοανθρώπους τοῦ Μάνσον τῆς Ἀμερικῆς, καταγίνονται μὲ τὴν δολοφονία ἀθώων τρυφερῶν ὑπάρξεων τῆς Πατρίδος μας μὲ τὴν διάδοσιν τῶν δηλητηρίων ἐκείνων ποὺ προσφέρει «ὁ λευκὸς θάνατος» καὶ ὅλα τὰ παρεμφερῆ ναρκωτικά μὲ τάσιν γενικεύσεως τοῦ κακοῦ, ἂν δὲν ληφθῇ καὶ δὲν ἀναληφθῇ σταυροφορία ἀληθινὴ μὲ τὸ καταλληλότερον μέσον διαφωτίσεως ποὺ εἶναι τὸ ΘΕΑΜΑ. Ἔτσι θὰ μπορέσωμε καὶ τὴν ὑσάτη στιγμὴν, ἔστω, νὰ περισώσωμε τὰ παιδιὰ μας ἐναντίον τῶν ὁποίων σκοτεινὲς δυνάμεις —ἀσφαλῶς ΑΝΤΕΘΝΙΚΕΣ— προσπαθοῦν τὸν ἀφανισμόν τους καὶ τὴν ἀπομάκρυνσίν τους ἀπὸ τὸν εὐγενῆ καὶ Ἑλληνορθόδοξον προορισμόν τους.

Ἡ σταυροφορία πρέπει νὰ ἀρχίσῃ σύντομα καὶ θετικὰ γιὰ νὰ προλάβωμεν ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ περισωθῇ...

α. Ὅπως ἀκριβῶς οἱ πένητες βλέποντας βασιλικοὺς θησαυροὺς ἐπὶ πλέον ἀντιλαμβάνονται τὴν πενίαν καὶ τὴν πτωχειάν των, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἀναγιγνώσκουσα τὰς μεγάλας ἀρετὰς τῶν πατέρων, ταπεινότερον καθίσταται τὸ φρόνημά της.